

HOE KOMT HET, DAT DE LARVEN ENZ.

61

proeven kon hier de zuurstof aan beide zijden toetreden, toch ligt de larve gericht, ook zonder concave aanhechtingsplaats (tenzij de bodem als zodanig wordt aangemerkt.)

Hetzelfde nestje geeft in de beide diepste cellen een paar *Odynerus*-larven (sp.?), die het tot spinnen brachten, maar het spinsel niet voltooiden. Ze waren gastheer van enkele tientallen (*Melittobia*?-larven). Tijdens het spinnen ontdekte ik, dat ze hun gastheer overdeken, ze waren in korten tijd geheel geconsumeerd. De larven hadden hun spinsel vastgehecht aan de concave voorwand niettegenstaande ze door parasieten sterk waren geïnfecteerd, zodat ze zelfs de cocon niet konden voltooiën.

Bij O 2 ziet U één der groepjes parasiterende larven in de toestand van pseudonymfhe (waarin zij overwinteren). Ze zijn daar goed te zien, omdat ze bij het fotograferen uit de open cocon op de scheidingswand vielen.

In 1937 hoop ik de proeven voort te zetten, liefst met andere soorten van hymenoptera; met een larve van een *Pemphredon* (sp.) had ik reeds succes.

Biezeling, Nov. 1936.

B. J. J. R. WALRECHT.

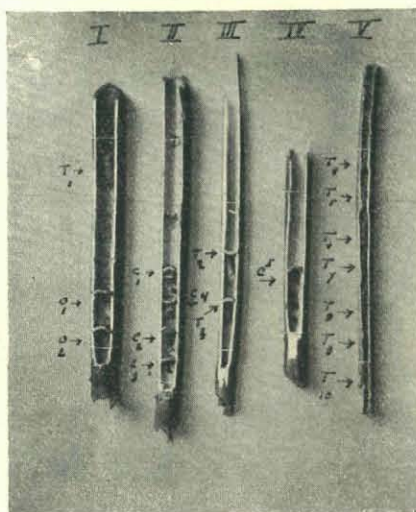

Fig. 7. I—IV. Proefnesten waarbij de scheidingswanden zijn vervangen door stukjes van de holle stengels V. Normaal nest van *Trypoxylon attenuata*. T: *Trypoxylon*. O: *Odynerus*. C: *Chrysis*.

JUNI.

De tijd van zonnewende, het einde van de tweede lente, de vereffening van het voorjaars-avontuur. Alles wat te laat of te vroeg bloeide en groeide raakt nu weer netjes in de orde van plaats en tijd en omstreeks midzomer gaat het dagboek weer haast volmaakt overeenstemmen met die van vorige jaren.

Weer vormen zich de zwermen van vogels die niet gebroed hebben of wier broedsel mislukt is, terwijl zij er niet toe kwamen, een nieuw te beginnen. Het zijn in 't binnenland vooral spreeuwen en Kievieten. Langs de stroom en stranden zwermen duizenden „overzomeraars” en we vinden er gelegenheid om al die „moeilijke” kleine strandloopers in prachtkleed te aanschouwen.

Jongen van vogels vragen overal onze aandacht en manen ons opnieuw om ter plaatse het „begin van den trek” te bestudeeren. Eerste, tweede, derde broedsels zijn nog in vollen gang en zodoende wordt voor den vogelvriend de Junimaand wel een der drukste van het heele jaar.

Ik had het daareven over de „vereffening”. De enorme regenval van het laatste halfjaar, de doorlopende lage temperaturen in die periode hebben wel enkele afwijkingen van het „gewone” veroorzaakt. Heel belangrijk is het wel, dat wij in Februari en Maart de stimulans van de „zomersche dagen” hebben gemist. Daarmede ging wellicht gepaard het laat „ontwaken” van verschillende insecten vooral vliegen, bijen, wespen en dat is een nadeel geworden voor de bloemen, die kruisbestuiving noodig hebben, die ongevoelig zijn voor zelfbestuiving. Let er maar eens op, hoe weinig vrucht de helmblomen gezet hebben. Mijn Sleedoorns hebben het er wellicht beter af gebracht, dank zij de onmiddellijke nabijheid van een bijenkast.

Nu moeten wij ook eens bijzonder letten op de vlinders, die nu hun trektijd hebben. Ziet ge een merkbare veelheid van *Atalanta*'s en Distelvlinders? En die beroemde kleine Pijlstaart, de Meekrapvlinder (*Macroglossa stellatarum*)? Tusschen twee haakjes, bestaat er voor dit veel-

vuldig voorkomend prachtig vlindertje, dat ongetwijfeld de aandacht moet trekken, ook nog een betere volksnaam. „Zwaluwstaart” is wel eens genoemd. Wie weet er tegenwoordig nu nog van meekrap?

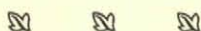
Maar ter zake. Deze vlinder kan in Juni verwacht worden en ik heb hem in sommige jaren veel gehad op de koekoeksbloemen, de roode. Ze vliegen even goed over dag als 's avonds. Ik herinner mij een bericht in The Entomologist van een zwerm van bij de negentig van deze vlinders des avonds in 't begin van Juni op de bloeiende *Centranthus ruber*, die mooie *Vale-riana*-achtige plant, vanouds bekend om zijn aantrekkingskracht op vlinders.

Het Polderland heeft zijn waterlast wel weten weg te malen, maar in de duinen en op de heide hebben wij nu het zeer fraaie en leerzame geval van nieuwe plassen en van oude plassen, die tienmaal zoo groot en dubbel zoo diep zijn dan anders. Op het oogenblik dat ik dit schrijf, is de waterstand nog op zijn hoogst. De vijver in Thijsse's Hof staat haast even hoog als in 1926. Ik geloof nu dan ook vaster dan ooit in de elfjarige periode van maximalen neerslag.

De wandelaars in hei en duin krijgen nu weer heel wat te zien. Rondom de nieuwe plassen is nu een nieuwe vochtige zône, waarin allerlei nieuwe planten tot groei en ontwikkeling kunnen komen. En wanneer weldra het water gaat dalen, dan willen wij eens zien wat voor invloed de langdurige en diepe onderdamping gehad heeft op de planten, die er stonden. Dat alles kan nog eenige jaren na-werken. Ik heb deze dingen op Texel al vier keer zien gebeuren en het is wel heel jammer, dat ik daar niet nauwkeurig boek van heb gehouden. Trouwens zoo lang de schapen en de konijnen en de draineersloten van de partij waren, zou dat ook niet veel betekenis hebben gehad.

Maar tegenwoordig nu in de Staatsnatuurmonumenten op de Noordzee-eilanden de natuur ongestoord haar gang mag gaan, kunnen wij er dit merkwaardig verschijnsel met vertrouwen gaan bestudeeren. Daar is men veertien dagen geleden dan ook mee begonnen.

JAC. P. THIJSSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Kwikstaartjes. In het eind van Maart kwamen dertig witte kwikstaartjes slapen in de smalle rietkraag langs den vijver in Thijsse's Hof. Ze zijn er gebleven tot 11 Mei. Iederen avond, een half uur voor zonsondergang kwamen ze aanzetten, hoog over de bocmen van het Bloemendaalsche Bosch heen, in groepjes van omtrent een half dozijn. Ze wickten dan een poosje rond boven den vijver, druk zwatelend en streken dan neer op de dorre rietstengels, die wiegelden onder het vrachtje. Het was of de vogels een spel daarvan maakten. Maar dan gingen ze ook lager op geknakte stengels. Steeds kwamen nieuwe troepjes aan en telkens ging de heele zwerm weer zingend rondvliegen. Ze streken ook wel neer op den grond en hipten daar staart-wippend door elkaar. Als het donkerde werden ze rustiger en eindelijk zat het heele dertigtal laag in het riet, allemaal nog te zien als zwart-met-witte propjes. En als het regende dan lieten ze dat heel gemoedereerd gebeuren, dachten er niet aan om — zooals wij gedaan zouden hebben — een schuilplaats te zoeken in de dichte Zwarte Dennen vlak bij. In den vroegen ochtend van 11 Mei zijn ze vertrokken. Ik zou wel willen weten, waar heen? En ook, waarom dit opont-houd in hun voorjaars-trek?

JAC. P. TH.

Onze Wasgagel. De onvolprezen I.V.O.N. geeft een nieuwsblaadje uit voor zijn mede-werkers. Wij mogen daaruit overnemen „zooveel wij willen”. Wel, hier is alvast iets van belang:

Onze Wasgagel (*Myrica cerifera*) uit de buurt van Zutphen blijkt *M. caroliniensis* te zijn. In „Floralia” van 23 Januari 1937 deelt de Wever (Nuth), op het spoor gebracht door W. van Dijk (Overveen) mede, dat, wat kweekers *M. cerifera* noemen, *M. caroliniensis* blijkt te zijn. Hij geeft met foto's van tak, blad en vrucht de volgende kenmerken:

M. cerifera: hoogte tot boomvormig, blad smal met wigvormigen voet, in Amerika altijd groen, twijfelachtig winterhard.

M. caroliniensis: lage heester, bladeren breder met afgeronden voet, afvallend in November en December, soms pas in het voorjaar.